

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quas res contra Athanasium Ariani & Meletiani nequicquam commenti sit.
Cap. XXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

eandemque essentiam habere. Quibus verbis valde graui-
ter commotus est imperator. Nā cū persuasum haberet ta-
les quæstiones post conciliū Nicænū penitus compressas
fore, præter spē eas denuò excitatas vidit. Maximè autem
omniū eius animū offenderant Eusebius & Theognis, qu-
cū quibusdā Alexandrinis, quos vt parū rectè de fide sen-
tientes ad pœnitentiā agendā concilium reseruauerat, cō-
municassent. Ob quam causam eos velut dissidij auctores
exilij causa solum vertere imperauit. A nōnullis enim im-
peratorē hac de re iracundia accēssum, Eusebium & Theo-
gnidē exilio addixisse memoratum est. Verū ea, quæ de
hac causā acceperā ab illis, qui eā accurate tenebant, supra
explanauī.

*Quas res contra Athanasium Ariani & Meletia-
ni nequicquam commenti sit. CAP. XXI.*

Porro autē isti duo rerū incōmodarum, quæ deinceps
Athanasio accidebāt, auctores fuere. Nā cū multū au-
thoritate & potētia apud imperatorē postea valeret,
Arium, vt eadē secū opinione & amicitia quoq; cōiunctū,
Alexādrīā reducere, Athanasīū autē, vt aduersariū, ecclesia
eijcere studuerūt. Quare cū apud Constantinū, vt seditio-
nis et tumultus in ecclesia auctorē, falso insimulāt, & quōd
plerosq; in ecclesiam ingredi cupiētes prohibebat, cū lice-
ret concordīā inter oēs cōstitui, si istud vnū permitteretur.
Quas criminationes cōtra eum confictas, multi episcopi, &
Clerici qui cū Ioāne cōspirabāt, quiq; cōtinēter ferē ad im-
peratorē accedebāt, veras esse cōfirmauere: atq; adco dixe-
re se orthodoxos esse, & tū eū, tū episcopos sibi subiectos
caedis, vinculorū, plagarū iniustè insiſtarū, vulnerū, & in-
cendij ecclesiarū accusauere. Vbi verò Athanasius etiā sig-
nificasset imperatori iniquas Ioannis & episcoporū sibi fa-
uētīū ordinationes, & nō eas solum, verū etiā innouationē
detretorū cōcilij nicēni, fidē corruptā, seditiōes, & cōtume-
lias orthodoxis impositas, criminis loco illis obiectasset,
imperator deiceps nō habebat cui crederet. Ac cū eiusmo-
di crimina ipsi sibi mutuo intenderent, & sæpe accusatores
multi vtrinq; multū exhiberent molestiæ, scribit Athana-
sio (multitudinis enim consensus imprimis sibi curę fuit)

vt ne-

vt nemo aditu ecclesiæ prohibeatur. Quòd si sibi post illud
 tēpus id factū esse indicaretur, se sine mora missurū aliquē,
 qui illū Alexādria exturbaret. Cui⁹ rei cognoscēde si quis
 cupiditate vlla ducatur, legat imperatoris epistolā, cuius
 partē hic posui, quę ita se habet. cū cōsiliū & volūtatis meę
 rationē acceperis, fac omnibus in ecclesiam ingredi cupi-
 entibus liberū aditū præbeas. Nā si intellexero quenquam,
 qui ecclesiæ particeps fieri cupiat, vel impeditum abs te ef-
 se, vel introitu prohibitū, mittam aliquem è meis, qui mā-
 dato meo te de gradu dimoueat, locumq; tuū alteri tribu-
 at. At verò vbi rescripsit Athanasius, & imperatori persua-
 sit nō dādā esse Ario potestātē cū ecclesia catholica cōmu-
 nicādi, Eusebius animaduertēs se Athanasio tā acriter cō-
 tra nitēte, nō posse cōsequi, quod animo instituerat, omni-
 bus viribus laborādum censuit, vt Athanasius è mediō re-
 moueretur. Sed cū nō satis causæ haberet ad conatum tam
 insidiosam suscipiēdū, pollicetur Meletianis, se eorum cau-
 sam cū apud imperatorē, tū apud eos qui apud illū mul-
 tum possent, adiuturum, si modò Athanasium accusare ve-
 lint. Quamobrē Athanasius primū in crimē vocatur, quòd
 tributū vestium linearū Aegyptijs imposuerat, quod tribu-
 tum eum etiā exegisse accusatores affirmarūt. Verū Alypi-
 us & Macarius presbyteri ecclesiæ Alexādrinæ, qui ibi for-
 te fortuna aderāt, hoc falsum crimē diluerunt. At Athana-
 sium hac de causa accersitū, denuò accusant, q̄ capsam auri
 quò imperatori pararet insidias, cuidā Philumeno miserat.
 Cæterū vbi intellexit imperator accusatorū calūniā, facit
 potestātē Athanasio domū reuertendi. Quinetiā seipsit ad
 populū Alexandrinū, Athanasijq; singularē modestiā ei, &
 fidē sanā testificatur, & quòd cū illo lubēs in cōgressum &
 colloquiū venerit, quodq; persuasum habuerit eum virum
 planè diuinū esse, eumq; cū inuidiæ causā accusatus esset,
 superiores partes ab aduersarijs cōsecutū. Porro imperator
 cū accepisset cōplures Aegyptiorum adhuc propter Ari-
 um & Meletiū inter se digladiari, per epistolam eos horta-
 tus est, vt deū ante oculos statuerent, eiusq; iudicium mē-
 te complecterentur & mutuā inter ipsos beneuolētiā serua-
 rēt, deniq; eos, qui ipsorū concordiam per insidias dirime-
 re conarentur, pro virili exagitarent. Qua quidem epistola

SOZOMENI HISTOR.

Scripta in hanc sententiam imperator tum eos omnes communiter ad cōcordiam incitauit, tum laborauit sedulò, ne consensus ecclesiæ distraheretur.

De intentata in Athanasium propter Arsenii brachium calumnia. CAP. XXII.

MEletiani autem, quoniam prior conatus ipsos frustratus fuerat, alia duo crimina aduersus Athanasium conturunt: alterum quòd sacrum calicem cōfregerat, alterum quòd Arsenio quodam interfecto, brachium eius amputauerat, & apud se ad magicam exercendam retinuerat. Iste Arsenius (erat autem clericus) cum in quoddam graue peccatum delapsus esset, dicitur se occultasse. Verebatur enim, ne apud episcopum in iudicium vocatus, poenas daturus esset. Quod cum ita accidisset, illi, qui Athanasio machinabantur insidias, grauisimum inde crimen in eum confingere cœperunt: & propterea Arsenium diligenter conquirere: quem cum repperissent, benignè complecti, polliceri se ei omnem præstaturus beneuolentiam, in tutoque collocaturos: clam deducere ad quendam familiarem & suarum partium fautorem nomine Priuem, monasterii cuiuscundam presbyterum. Arsenio igitur ibi occultato, sedulò per publicas plateas, & per magistratuū cōuentus circuire, dissipare rumorem, Arsenium ab Athanasio interemptum. Postremò ad hoc crimen Athanasio obiciendū Ioannē quendam monachū subornare. Cuius facinoris indigni atq; adeò turpis cum fama vsque eò in vulgus emanaret, vt ad aures etiā imperatoris perueniret, Athanasius videns, quòd quamuis fieri posset, vt eiusmodi criminis insimulatus, se sustineret, difficile esset apud iudices quorum animi talibus rumoribus antè occupati tenebantur, pro se respondere, fraudibus aduersariorum se strenuè opposuit, & quoad eius fieri poterat, omnibus fidem faciendo prouidit, ne veritas in occulto lateret. Erat tamen perdifficile hanc rem vulgo persuadere, præsertim cū Arsenius nusquam compareret. Itaque cum secum cōsiderasset nulla alia ratione se ipsum posse suspicione liberare, nisi eum viuere mōstraret, qui mortuus esse dicebatur, quendam ex suis diaconis, virum fidelissimū Arsenium quæsitum